

Minister Infrastruktury

Znak pisma: DDP-1.054.12.2025

Warszawa, 05 maja 2025

Szanowny Pan

Szymon Hołownia

Marszałek Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację nr 8934 Posła na Sejm RP Jarosława Krajewskiego wraz z grupą posłów w sprawie zasad pobierania opłat w strefie płatnego parkowania, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z obowiązującymi przepisami, tj. art. 13 ust. 1 pkt 1 i art. 13b ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U z 2024 r. poz. 320 i 1222), korzystający z dróg publicznych są obowiązani do ponoszenia opłat za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefach płatnego parkowania, tj. w tzw. „zwykłej” strefie płatnego parkowania i śródmiejskiej strefie płatnego parkowania. Opłatę pobiera się za postój pojazdów samochodowych w „zwykłej” strefie płatnego parkowania, w wyznaczonym miejscu, w określone dni robocze, w określonych godzinach lub całodobowo, zaś w śródmiejskiej strefie płatnego parkowania opłata może być pobierana codziennie. Strefę płatnego parkowania ustala się na obszarach charakteryzujących się znacznym deficytem miejsc postojowych, jeżeli uzasadniają to potrzeby organizacji ruchu, w celu zwiększenia rotacji parkujących pojazdów samochodowych lub realizacji lokalnej polityki transportowej, w szczególności w celu ograniczenia dostępności tego obszaru dla pojazdów samochodowych lub wprowadzenia preferencji dla komunikacji zbiorowej.

Mając powyższe przepisy na uwadze, w tym liczne orzecznictwo sądów administracyjnych dotyczące stref płatnego parkowania należy jednoznacznie stwierdzić, że opłatę za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefach płatnego parkowania pobiera się wyłącznie za postój w wyznaczonym do tego miejscu. Tym samym obowiązek uiszczenia tej opłaty związany jest z postojem pojazdu w odpowiednio wyznaczonym do tego miejscu. Celem regulacji dotyczącej opłat za postój pojazdów samochodowych w strefach płatnego parkowania jest usprawnienie ruchu pojazdów w obszarach o znacznym deficycie miejsc postojowych, z uwzględnieniem ogólnych przepisów prawnych o ruchu drogowym. Pobieranie opłat za postój w każdym miejscu, w granicach wyznaczonej strefy parkowania wywoływałoby skutki przeciwstawne do zamierzonych. Oznaczałoby bowiem faktyczną aprobatę dla zachowań korzystających z dróg publicznych, które są niezgodne z przepisami prawa dotyczącymi ruchu drogowego, tzn. naruszają

ograniczenia i zakazy postoju (art. 46 ust. 2 i art. 49 ust. 2 *ustawy – Prawo o ruchu drogowym*). Podkreślić zatem należy, że przez ustalenie strefy płatnego parkowania należy rozumieć określenie granic obszaru, który charakteryzuje się znacznym deficytem miejsc postojowych i w związku z tym za postój w tym obszarze pobiera się opłatę. Jednocześnie należy zauważyć, że ustawodawca nakazał organowi właściwemu do zarządzania ruchem wyznaczenie w tej strefie, w uzgodnieniu z zarządcą drogi, miejsc przeznaczonych na postój pojazdów, w tym stanowisk przeznaczonych na postój pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową (art. 13b ust. 6 pkt 1 *ustawy o drogach publicznych*). Organ ten może również wyznaczać w strefie płatnego parkowania zastrzeżone stanowiska postojowe (koperty) w celu korzystania z nich na prawach wyłączności w określonych godzinach lub całodobowo (art. 13b ust. 6 pkt 2 *ustawy o drogach publicznych*). Zatem, ustalenie strefy płatnego parkowania i oznakowanie jej znakiem D-44 „strefa płatnego parkowania lub śródmiejska strefa płatnego parkowania” w ocenie resortu infrastruktury nie jest równoznaczne z wyznaczeniem miejsc płatnego postoju. Nie cały bowiem obszar strefy płatnego parkowania jest miejscem, w którym za postój pojazdów samochodowych można pobierać opłaty. Obowiązek uiszczenia opłaty związany jest bowiem z postojem pojazdu w wyznaczonym miejscu. Analizując dalej problematykę oznakowania stref płatnego parkowania należy wskazać, że miejsca i stanowiska postojowe wyznacza się za pomocą odpowiednich znaków drogowych, określonych w przepisach wykonawczych do *ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym*, tj. w *rozporządzeniu Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych* (Dz.U. z 2019 r. 2310 z późn. zm.) i *rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach* (Dz.U. z 2019 r. poz. 2311 z późn. zm.).

Zgodnie z ww. *rozporządzeniem z dnia 3 lipca 2003 r.* w strefie oznaczonej znakiem D-44 miejsca postoju pojazdu samochodowego wyznacza się znakami pionowymi określonymi w pkt 5.2.18 (Znak D-18 „parking”) oraz znakami poziomymi określonymi w załączniku nr 2 do rozporządzenia w pkt 5.2.4 (znak P-18 „Linie wyznaczające stanowiska postojowe”), 5.2.5 (znak P-19 „linia wyznaczająca pas postojowy”), 5.2.6 (znak P-20 „koperta”) i 5.2.9.2 (znak P-24 „miejsce dla pojazdu osoby niepełnosprawnej”). Z kolei, w pkt 5.2.18 załącznika nr 1 do ww. *rozporządzenia* określono, że w dolnej części znaku informacyjnego D-18 dopuszcza się umieszczenie napisu określającego rodzaj parkingu, np. leśny, płatny, strzeżony itp., lub symbolu koperty.

Biorąc pod uwagę ww. zasady wyznaczania miejsc postojowych w strefach płatnego parkowania należy wskazać, że przepisy nie obligują w sposób definitywny do umieszczenia napisu „płatny” na znaku D-18. Jednak z powyższych przepisów wynika, że miejsca postojowe w strefach płatnego parkowania, na których postój jest objęty opłatą powinny być wyznaczone za pomocą oznakowania pionowego i poziomego.

Podobne stanowisko potwierdził wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 maja 2020 r. (sygn. akt. I GSK 1655/19) w sprawie „Pojęcia nieopłaconego postoju w strefie płatnego parkowania”. Jednocześnie należy wskazać także na uchwałę składu siedmiu Sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 października 2017 r. (sygn. akt II GPS 2/17), w której czytamy, że „W świetle omawianych przepisów prawnych miejsca płatnego postoju wyznaczone w strefie płatnego parkowania to, co do zasady, miejsca podwójnie oznakowane: znakami pionowymi D-18 i znakami poziomymi typu P-18. Niemniej jednak to znaki pionowe informują o sposobie korzystania z drogi i dlatego tym znakiem, co trzeba podkreślić, należałoby przypisać rolę decydującą w wyznaczeniu miejsca płatnego postoju. Uzasadniałoby to stwierdzenie, że miejsca postoju oznakowane w strefie płatnego parkowania wyłącznie znakiem poziomym nie spełniają wymagania miejsca wyznaczonego w rozumieniu art. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych.”. Dodatkowo należy także wskazać na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 września 2023 r. (sygn. akt I GSK 2162/19) w którym czytamy, że „Owo wyznaczenie wiąże się nie tylko z umieszczeniem znaku pionowego D-18 "parking", ale zastosowania znaku P-18 "stanowisko postojowe" (o ile stanowisko to nie zostało wydzielone konstrukcyjnie - zgodnie z pkt 5.2.4. zdanie pierwsze załącznika nr 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r.), P-19 "linia wyznaczająca pas postojowy". Jednocześnie prawodawca, określając warunki techniczne umieszczania znaków drogowych poziomych, stwierdził, że wspomniane oznakowanie poziome powinno charakteryzować się dobrą widocznością w ciągu całej doby, wysokim współczynnikiem odbiaskowości, również w warunkach dużej wilgotności, zachowaniem minimalnych parametrów odbiaskowości w całym okresie użytkowania (pkt 1.3. załącznika nr 2 do rozporządzenia z dnia 3 lipca 2003 r.). W pkt 1.2 tegoż załącznika zawarte jest także ogólne wskazanie, że znakowanie poziome dróg ma na celu: zwiększenie bezpieczeństwa uczestników ruchu i innych osób znajdujących się na drodze, usprawnienie ruchu pojazdów i ułatwienie korzystania z drogi.

Z powyższego wynika, że prawodawca dopuszcza zaniechanie wykorzystania znaków poziomych jedynie wówczas, gdy ich funkcję zastępuje konstrukcyjne ustalenie stanowisk na wydzielonych parkingach. Zasadność obciążenia użytkownika drogi opłatą za parkowanie w lokalizacjach bez znaków poziomych wymaga zatem wykazania, że pojazd pozostawiono w strefie płatnego parkowania na wydzielonym parkingu, w obrębie którego ustalono konstrukcyjnie stanowiska. Prawodawca dopuszczając rezygnację z zastosowania znaków poziomych nakazał zatem, konstrukcyjne ustalenie stanowisk, a nie jedynie wytyczenie rejonu płatnej strefy parkowania przeznaczonego na pozostawianie pojazdów. Owo konstrukcyjne ustalenie stanowisk ma bowiem zastąpić znaki poziome, które - poza zwiększeniem bezpieczeństwa uczestników ruchu i innych osób znajdujących się na drodze oraz usprawnieniem ruchu pojazdów i ułatwieniem korzystania z drogi (pkt 1.2 załącznika nr 2 do rozporządzenia z dnia 3 lipca 2003 r.) – mają także gwarantować maksymalne wykorzystanie wydzielonych parkingów. Celowi temu służy niewątpliwie wyznaczenie poszczególnych stanowisk postojowych.

Wbrew zatem stanowisku organów orzekających w niniejszej sprawie nie jest wystarczające do powstania obowiązku opłaty za postój fakt umieszczenia znaków pionowych w miejscach do parkowania (strefach). (...).

W świetle powyższego prawidłowo zatem przyjęto w zaskarżonym wyroku, że rolą wierzyciela było udokumentowanie postoju samochodu wykorzystywanego przez skarżącego w miejscach do parkowania. Tymczasem analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że wierzyciel nawet nie podjął próby wykazania zasadności dochodzonych opłat, tj. wykazania właściwego oznakowania miejsc postojowych - zarówno znakami pionowymi, jak i poziomymi bądź też w przypadku konstrukcyjnego wydzielenia obszaru parkowania również takiego wydzielenia miejsc parkingowych.”.

Reasumując, należy wskazać, że sądy administracyjne wielokrotnie podkreślały, że opłatę za postój pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania pobiera się od korzystającego z drogi publicznej wyłącznie za postój w odpowiednio wyznaczonym do tego miejscu, a nie na obszarze całej strefy płatnego parkowania. W związku z tym dla obowiązku uiszczenia opłaty postojowej w strefie płatnego parkowania (konsekwencją nieuiszczenia, której jest obowiązek wniesienia opłaty dodatkowej) nie jest wystarczające umieszczenie znaku D-44 „strefa płatnego parkowania lub śródmiejska strefa płatnego parkowania”, ale niezbędne jest także wyznaczenie stanowisk postojowych. Jednocześnie warto nadmienić, że zgodnie z zasadami ogólnymi określonymi w ww. rozporządzeniu, znaki informacyjne mają na celu poinformowanie kierujących pojazdami o rodzaju drogi i sposobie korzystania oraz o obiektach znajdujących się przy drodze lub w jej pobliżu przeznaczonych dla użytkowników dróg. Przy czym znaki drogowe dotyczące stref płatnego parkowania nie kreują obowiązku uiszczenia opłaty za postój w miejscach wyznaczonych tymi znakami, lecz informują, że w tych miejscach taki obowiązek istnieje z mocy prawa. Obowiązek uiszczenia opłat za postój na drogach publicznych w strefach płatnego parkowania wynika bowiem wprost z *ustawy o drogach publicznych*.

Z wyrazami szacunku

Dokument podpisany elektronicznie przez:

z upoważnienia Ministra Infrastruktury

Stanisław Bukowiec

Sekretarz Stanu